Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 14. decembra 2017 *

„Javni uslužbenci – Uradniki – Napredovanje – Napredovalno obdobje 2015 – Odločba o nenapredovanju tožeče stranke v razred AD 10 z učinkom od 1. julija 2015 – Medinstitucionalna premestitev – Sistem *prorata temporis* – Primerjalna ocena uspešnosti – Člen 45 Kadrovskih predpisov – Odgovornost“

V zadevi T-21/17,

RL, uradnik Evropskega parlamenta, ki ga zastopata C. Bernard-Glanz in A. Tymen, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Sodišču Evropske unije, ki ga zastopata J. Inghelram in V. Hanley-Emilsson, agenta,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 270 PDEU za razglasitev ničnosti, prvič, odločbe Sodišča Evropske unije z dne 11. maja 2016, s katero je bilo zavrnjeno napredovanje tožeče stranke s 1. julijem 2015, in drugič, za povračilo škode, ki jo je domnevno utrpela tožeča stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi S. Gervasoni (poročevalec), predsednik, K. Kowalik-Bańczyk, sodnica, in C. Mac Eochaidh, sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Člen 45 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) določa:

„O napredovanju odloča organ za imenovanja ob upoštevanju člena 6(2). Razen če se uporabi postopek iz členov 4 in 29(1), lahko uradniki napredujejo le, če so zaposleni na delovnem mestu, ki ustreza eni od vrst delovnih mest iz oddelka A Priloge I za naslednji višji razred. Napredovanje se izvede

* Jezik postopka: francoščina.

z imenovanjem uradnika v naslednji višji razred njegove funkcionalne skupine. Napredujejo lahko izključno uradniki, ki dopolnijo najmanj dve leti v svojem razredu, po [primerjalni oceni uspešnosti] uradnikov, upravičenih do napredovanja. Pri [primerjalni oceni uspešnosti] organ za imenovanja upošteva predvsem poročila o uradnikih, uporabo jezikov pri izvrševanju nalog, razen jezikov, za katere so predložili dokazila o temeljitem znanju v skladu s točko (f) člena 28, in raven odgovornosti.

[…]“

2 V skladu z navodili o napredovanju, ki so priloga k odločbi Sodišča Evropske unije z dne 19. oktobra 2005 o napredovanjih (v nadaljevanju: navodila o napredovanju), morajo uradniki, da jih je mogoče predlagati za napredovanje, praviloma razpolagati s številom točk za napredovanje, ki je vsaj enako referenčnemu pragu (točka 3).

3 V točki 4 navodil o napredovanju je določeno, da uradniki za vsako dopolnjeno leto v zadevnem razredu prejmejo točke za napredovanje v razponu od 0 do 3. Če ni bila dosežena nobena točka, to ustreza začasnemu zastoju kariere, 1 točka pomeni počasno kariero, 2 točki pomenita običajno kariero, 3 točke pa hitro kariero.

4 V navodilih o napredovanju je določeno tudi, da točke za napredovanje vsako leto dodeli direktor direktorata, v katerega spada uradnik, na podlagi njegove uspešnosti in predvsem njegovega ocenjevalnega poročila (točka 5), direktor pa vsako leto za vsak razred sestavi seznam uradnikov v svojem direktoratu, ki so dosegli referenčni prag (točka 7).

5 Nazadnje, v točki 8 navodil o napredovanju je določeno, da se seznami objavijo in posredujejo skupnemu odboru za napredovanje, ki opravi za vsak razred primerjalno oceno uspešnosti vseh uradnikov, ki lahko napredujejo, pri tem pa upošteva prejete točke za napredovanje in hkrati preveri njihovo skladnost z ocenjevalnimi poročili. Po končanem delu odbor za vsak razred sestavi seznam uradnikov, ki jih predlaga v napredovanje, pri čemer navede vrstni red. Ta seznam se predloži v odločanje organu za imenovanja (v nadaljevanju: OI).

6 Na splošno se je število prejetih točk v sistemu napredovanj Sodišča Evropske unije preverjalo na podlagi položaja zadevnih oseb na 1. januar tekočega leta. Vendar je bil pri napredovalnih obdobjih 2006, 2007 in 2008 uveden poseben ukrep v korist uradnikov, ki so bili od 1. maja 2004 zaposleni v nekatere razrede, v skladu s katerim se je seštevek točk preverjal ne le 1. januarja tekočega leta, ampak tudi vsak prvi dan v mesecu med letom (v nadaljevanju: ukrep *prorata temporis*).

7 Področje uporabe ukrepa *prorata temporis* je bilo leta 2009 razširjeno še na druge razrede. Natančneje, v skladu s točko 6 sklepa usklajevalnega postopka med službami za upravljanje Sodišča Evropske unije in European Public Service Union (evropski sindikat javnih uslužbencev) o sistemu napredovanja, ki ga Sodišče Evropske unije uporablja od 27. oktobra 2009, se število točk, ki jih je treba upoštevati zaradi napredovanja na podlagi ukrepa *prorata temporis*, izračuna tako, da se „skupnemu številu točk na 31. december leta N - 1 vsakega 1. dne v mesecu leta N prišteje dvanajstina dveh točk ali, če je uradnik za leto N - 1 prejel manj kot dve točki, dvanajstina dejansko dodeljenega števila točk“.

8 Od napredovalnega obdobja 2015 je bila možnost uporabe ukrepa *prorata temporis* razširjena na vsa napredovanja do vključno razredov AST 8 in AD 11, in to ne glede na datum zaposlitve zadevnih uradnikov (točka 1 sklepa usklajevalnega postopka med službami za upravljanje Sodišča Evropske unije in European Public Service Union – Sodišče Evropske unije o delovanju sistema napredovanja z dne 22. julija 2015).

Dejansko stanje

9 Tožeča stranka RL je začela v službi Sodišča Evropske unije delati 1. oktobra 2004 kot začasni uslužbenec. Za uradnika je bila imenovana 1. marca 2006.

10 Tožeča stranka je bila 16. marca 2015 premeščena v Evropski parlament. V času premestitve je bila uvrščena v razred AD 9, stopnja 2.

11 OI je z odločbo z dne 8. julija 2015 določil, da znaša referenčni prag za uslužbence razreda AD 9 za napredovanje v razred AD 10 za napredovalno obdobje 2015 8 točk.

12 Potem ko je tožeča stranka podala predlog, jo je Sodišče Evropske unije 7. decembra 2015 obvestilo, da za leto 2014 ni dosegla nobene točke za napredovanje.

13 Tožeča stranka je z dopisom z dne 11. decembra 2015 izpodbijala odločbo, s katero ji za leto 2014 ni bila dodeljena nobena točka za napredovanje, in predlagala, naj se ji za to leto dodeli od 2,5 do 3 točke. Poleg tega je 10. februarja 2016 vložila pritožbo zoper odločbo, da se ji za leto 2014 ne dodeli nobena točka za napredovanje, in zoper odločbo o nenapredovanju v napredovalnem obdobju 2015.

14 Z odločbo z dne 4. marca 2016 je sodni tajnik Sodišča Evropske unije v funkciji OI v skladu z mnenjem odbora za napredovanje tožeči stranki za leto 2014 dodelil 2,5 točke za napredovanje.

15 Tožeča stranka je z dopisom z dne 15. marca 2016 glede na dodelitev teh točk za napredovanje zaprosila za ponovno preučitev odločbe o nenapredovanju.

16 Odbor za napredovanje je z mnenjem z dne 7. aprila 2016 OI predlagal, naj potrdi njegovo odločbo o nenapredovanju tožeče stranke, ker je zadevna oseba glede na te nove točke za napredovanje in točke, ki izhajajo iz ukrepa *prorata temporis*, dosegla referenčni prag za uvrstitev na seznam uradnikov, ki lahko napredujejo, ki je določen na 8 točk, šele 1. julija 2015, in sicer po njeni premestitvi v Parlament 16. marca 2015.

17 OI je z odločbo z dne 11. maja 2016, ki je bila tožeči stranki vročena 20. maja 2016, odločil, da v napredovalnem obdobju 2015 ne napreduje zaradi razlogov, navedenih v mnenju odbora za napredovanja, priloženem k odločbi (v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

18 Poleg tega je odbor za pritožbe Sodišča Evropske unije 13. julija 2016 odločil, da ni več treba odločiti o pritožbi tožeče stranke z dne 10. februarja 2016, ker je ta po tem, ko so bile tožeči stranki za leto 2014 dodeljene točke za napredovanje, in po izdaji izpodbijane odločbe, s katero je bilo napredovanje kljub dodelitvi teh točk ponovno zavrnjeno, postala brezpredmetna.

19 Tožeča stranka je 22. julija 2016 vložila pritožbo zoper izpodbijano odločbo, ki je bila 6. oktobra 2016 zavrnjena (v nadaljevanju: odločba o zavrnitvi pritožbe). Odločba o zavrnitvi pritožbe je bila zadevni osebi vročena istega dne.

20 Tožeča stranka je z odločbo Parlamenta z dne 25. oktobra 2016 retroaktivno napredovala v razred AD 10, stopnja 1, z učinkom od 1. januarja 2016.

Postopek in predlogi strank

21 Tožeča stranka je 13. januarja 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

22 Na podlagi predloga tožeče stranke v skladu s členom 66 Poslovnika Splošnega sodišča je to v javni različici te sodbe izpustilo ime te stranke in druge podatke, ki se nanašajo nanjo.

23 Ker stranki nista predlagali, naj se opravi obravnava v smislu člena 106(1) Poslovnika, Splošno sodišče (deveti senat) pa meni, da je na podlagi listin iz spisa v zadevi dejansko stanje dovolj razjasnjeno, je na podlagi člena 106(3) Poslovnika odločilo, da bo odločilo brez ustnega dela postopka.

24 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo in po potrebi odločbo o zavrnitvi pritožbe razglasi za nični;

– Sodišču Evropske unije naloži, naj ji povrne utrpelo premoženjsko škodo;

– Sodišču Evropske unije naloži plačilo stroškov.

25 Sodišče Evropske unije Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Predlogi za razglasitev ničnosti

26 Najprej je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Splošno sodišče na podlagi predlogov za razglasitev ničnosti, ki se nanašajo na odločbo o zavrnitvi pritožbe, odloča o aktu, zoper katerega je bila vložena pritožba, kadar navedena odločba nima samostojne vsebine (sodbi z dne 17. januarja 1989, Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, točka 8, in z dne 6. aprila 2006, Camós Grau/Komisija, T-309/03, EU:T:2006:110, točka 43). Ker odločba o zavrnitvi pritožbe v obravnavani zadevi nima samostojne vsebine, saj je z njo v bistvu zgolj potrjena izpodbijana odločba, je treba šteti, da je pritožba vložena zoper izpodbijano odločbo.

27 Tožeča stranka v podporo predlogu za razglasitev ničnosti navaja dva tožbena razloga. Prvi se nanaša na kršitev člena 45 Kadrovskih predpisov, drugi pa na kršitev načel enakega obravnavanja in enotnosti evropske javne uprave.

Tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 45 Kadrovskih predpisov

28 Tožeča stranka trdi, da je bil pri sprejetju izpodbijane odločbe kršen člen 45 Kadrovskih predpisov, kot se razlaga s sodno prakso in kot se izvaja z notranjimi pravili Sodišča Evropske unije o napredovanju.

29 Tožeča stranka trdi, da iz te sodne prakse in teh notranjih pravil izhaja, da je za odločanje o napredovanju uradnika, ki lahko napreduje v letu, v katerem je premeščen iz ene institucije v drugo, pristojen OI matične institucije, pri čemer je treba uporabiti sistem za napredovanje te institucije, in to tudi v primeru, če je bil uradnik premeščen v drugo institucijo, preden je njegovo morebitno napredovanje začelo učinkovati. Iz tega naj bi v obravnavani zadevi izhajalo, da je tožeča stranka dosegla prag za napredovanje 1. julija 2015 in bi moralo Sodišče Evropske unije izvesti njeno napredovanje od tega dne dalje kljub njeni premestitvi v Parlament 16. marca 2015.

30 Tožeča stranka dodaja, da se z upoštevanjem fiktivno doseženih točk za napredovanje po 16. marcu 2015 njena uspešnost ne primerja z uspešnostjo njenih novih sodelavcev v Parlamentu, zaradi česar naj Sodišče Evropske unije ne bi bilo pristojno. Sistem za napredovanje na Sodišču Evropske unije, ki temelji na ukrepu *prorata temporis*, naj bi namreč omogočal upoštevanje točk za napredovanje, doseženih v letu napredovanja, ki bi bile dodeljene izključno na podlagi točk za napredovanje, dodeljenih v letu pred letom napredovanja, ko je bila tožeča stranka uradnik Sodišča Evropske unije, tako da bi se njena uspešnost primerjala z uspešnostjo drugih uradnikov te institucije.

31 Sodišče Evropske unije najprej poudarja, da tožeča stranka ne ugovarja zakonitosti sistema napredovanja, ki se v obravnavani zadevi uporablja v skladu s členom 45 Kadrovskih predpisov. Prav tako opozarja tudi, da s Kadrovskimi predpisi ni priznana pravica do napredovanja, in to niti uradnikom, ki izpolnjujejo vse pogoje za napredovanje. Sodišče Evropske unije dodaja, da bi, če bi se od OI zahtevalo, da dodeli točke za napredovanje uradniku, ki je bil premeščen, po datumu njegove premestitve, to pomenilo, da se od tega OI zahteva, naj opravi primerjalno oceno uspešnosti po datumu premestitve, kar ne bi bilo v skladu ne z notranjimi pravili za napredovanje ne s sodno prakso. V dupliki pojasnjuje, da pomeni ukrep *prorata temporis* pravno domnevo, na podlagi katere se uspešnost, dosežena v napredovalnem obdobju, prevede v točke za napredovanje, ki se upoštevajo v primerjalni oceni, opravljeni v istem obdobju. Nazadnje, Sodišče Evropske unije meni, da trditev, ki je bila prvič navedena v repliki, da tožeči stranki za obdobje od 1. januarja do 16. marca 2015 ni bila dodeljena nobena točka za uspešnost, ni dopustna.

32 Najprej je treba opozoriti, da se stranki strinjata, da je pristojna institucija za odločanje o napredovanju tožeče stranke za napredovalno obdobje 2015 v obravnavani zadevi Sodišče Evropske unije, ki je matična institucija tožeče stranke.

33 Iz ustaljene sodne prakse namreč izhaja, da je v skladu z zahtevami iz člena 45 Kadrovskih predpisov OI, ki je pristojen za odločanje o napredovanju uradnika, ki lahko napreduje v letu, v katerem je premeščen iz ene institucije v drugo, organ matične institucije (sodba z dne 28. junija 2011, Mora Carrasco in drugi/Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, točka 39, ter sklepa z dne 5. julija 2011, Alari/Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, točka 31, in z dne 12. decembra 2013, Debaty/Svet, F-47/13, EU:F:2013:215, točka 22).

34 Stranki se strinjata tudi o tem, da je sistem za napredovanje, ki ga mora uporabiti Sodišče Evropske unije, njegov lastni sistem za napredovanje, kot je bil vzpostavljen s številnimi notranjimi določbami, navedenimi v točkah od 2 do 8 zgoraj, katerih zakonitosti tožeča stranka poleg tega ne ugovarja.

35 Ugotoviti je namreč treba, da iz tega, da je za odločitev o napredovanju uradnika v letu, v katerem je premeščen, pristojen OI matične institucije, in iz podlage za to pristojnost nujno izhaja, da je treba primerjati uradnike, ki so sodelavci v isti instituciji v času te primerjave (glej v tem smislu sodbo z dne 28. junija 2011, Mora Carrasco in drugi/Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, točka 35, in sklep z dne 5. julija 2011, Alari/Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, točka 27), in da zadevna matična institucija uporabi svoj lastni sistem za napredovanje. Poleg tega je mogoče navesti, da se je o sistemu napredovanja matične institucije prav tako dogovoril kolegij vodij služb za upravljanje v sklepu z dne 30. novembra 2011. Iz tega sklepa namreč izhaja – ne da bi se bilo v obravnavani zadevi treba izreči o njihovem zavezujočem učinku, ki je med strankama sporen – da je „datum učinkovanja napredovanja datum, ki izhaja iz sistema napredovanja matične institucije“, kar pomeni, da je treba ta datum določiti ob uporabi navedenega sistema.

36 Stranki pa se ne strinjata glede uporabe sistema napredovanja Sodišča Evropske unije in še zlasti ukrepa *prorata temporis* v obravnavani zadevi.

37 V zvezi s tem je treba navesti, prvič, da iz sodne prakse o napredovanju v primeru medinstitucionalne premestitve izhaja, da je treba uspešnost premeščenih uradnikov primerjati z uspešnostjo uradnikov, ki so bili njihovi sodelavci v letu pred njihovo premestitvijo. Za odločitev, ali lahko uradnik 1. januarja

leta N retroaktivno napreduje, mora namreč OI v praksi primerjalno oceniti le preteklo uspešnost uradnikov, in sicer zlasti v letu N - 1 glede na ocenjevalna poročila o uspešnosti teh uradnikov v letu N - 1 in letih pred njim (sodba z dne 28. junija 2011, Mora Carrasco in drugi/Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, točka 35; sklepa z dne 5. julija 2011, Alari/Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, točka 27, in z dne 12. decembra 2013, Debaty/Svet, F-47/13, EU:F:2013:215, točka 23).

38 Iz te sodne prakse izhaja tudi, da se o napredovanju odloči retroaktivno, tako da začne učinkovati z datumom, ko je bil zadevni uradnik zaposlen v instituciji, ki je pristojna za odločitev o njegovem napredovanju. Ker namreč napredovanje predpostavlja, da je na voljo prosto sistemizirano delovno mesto, ki ustreza zadevnemu razredu, in ker vsaka institucija na podlagi člena 6 Kadrovskih predpisov avtonomno določi število delovnih mest in posledično prostih delovnih mest (glej v tem smislu sodbo z dne 28. junija 2011, Mora Carrasco in drugi/Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, točka 37), lahko institucija, pristojna za odločitev o napredovanju, za zadevnega uradnika izvede napredovanje le na datum, ko ga lahko razporedi na prosto delovno mesto pri sebi, torej v obdobju, ko je ta uradnik zaposlen v navedeni instituciji.

39 Drugič, treba je poudariti, da drugače kot sporni sistem za napredovanje v zadevah, v katerih je bila sprejeta ta sodna praksa, sistem Sodišča Evropske unije za napredovanje z ukrepom *prorata temporis* določa, da napredovanje ni možno le 1. januarja, ampak tudi prvi dan katerega koli naslednjega meseca v letu N, in da se za napredovanje v letu N upoštevajo točke, dodeljene v letu N - 1, in točke, pridobljene v letu N.

40 Kljub temu pa je treba šteti, da je mogoče točke, dodeljene v letu N – tudi če te izhajajo iz primerjalne ocene uspešnosti za leto N, kot trdi Sodišče Evropske unije, ali pa iz enostavne fiktivne ekstrapolacije primerjave uspešnosti iz leta N - 1, kot trdi tožeča stranka – dodeliti samo, dokler je zadevni uradnik zaposlen v instituciji, pristojni za primerjalno oceno uspešnosti in s tem za odločitev o napredovanju. Ker namreč dodelitev teh točk ter tudi poznejše intervencije skupnega odbora za napredovanje in OI spadajo v postopek napredovanja za leto N (glej v tem smislu sodbo z dne 28. junija 2016, Kotula/Komisija, F-118/15, EU:F:2016:138, točka 55 in navedena sodna praksa), je mogoče te točke za določitev datuma napredovanja zadevnega uradnika dodeliti le do datuma, do katerega je ta institucija pristojna za primerjavo uspešnosti tožeče stranke z uspešnostjo njenih sodelavcev v tej instituciji in do katerega lahko zanjo izvede napredovanje, torej v obravnavani zadevi do datuma premestitve tožeče stranke v Parlament.

41 V obravnavani zadevi je tako Sodišče Evropske unije upravičeno zavrnilo dodelitev točk tožeči stranki za napredovalno obdobje 2015 po tem, ko je bila 16. marca 2015 premeščena v Parlament.

42 S tem Sodišče Evropske unije ni kršilo enega od ciljev, ki mu sledi ukrep *prorata temporis*, ki ga poudarja tožeča stranka, in ki je zagotoviti bolj enako obravnavanje uradnikov ter zmanjšati naključni učinek datuma, ko je dosežen prag za napredovanje. Enako obravnavanje v tej zadevi se namreč nanaša na uradnike, ki so dosegli prag za napredovanje 1. januarja v letu napredovanja, in uradnike iz iste institucije, ki so ga dosegli pozneje, ne pa na uradnike, ki so ostali v svoji instituciji, in uradnike, ki so bili premeščeni.

43 Poleg tega je to, da je Sodišče Evropske unije v obravnavani zadevi uporabilo ukrep *prorata temporis*, podprto s sklepom z dne 12. decembra 2013, Debaty/Svet (F-47/13, EU:F:2013:215). Kot pravilno poudarja tožeča stranka, se seveda njen položaj zaradi njene premestitve v napredovalnem obdobju razlikuje od položaja tožeče stranke v zadevi, v kateri je bil izdan sklep z dne 12. decembra 2013, Debaty/Svet (F-47/13, EU:F:2013:215). V tisti zadevi je bila namreč tožeča stranka premeščena v drugo institucijo leta 2011, pred začetkom leta 2012, ko bi lahko zahtevala napredovanje. Kljub temu in v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, so ugotovitve iz tega sklepa v obravnavani zadevi upoštevni, ker je Sodišče za uslužbence Evropske unije v njem v bistvu štelo – tako kot Sodišče Evropske unije v izpodbijani odločbi – da datum premestitve opredeljuje institucijo, ki je pristojna za odločitev o napredovanju, hkrati in posledično pa tudi uradnike, s katerimi bi bilo treba primerjati uradnika, ki

naj bi napredoval, ter tudi datum, na katerega bi lahko prišlo do napredovanja, torej datum, ko je uradnik delal v pristojni instituciji (sklep z dne 12. decembra 2013, Debaty/Svet, F-47/13, EU:F:2013:215, točki 23 in 24).

44 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba prvi razlog zavrniti, ne da bi se bilo treba izreči o kritiki, ki jo je Sodišče Evropske unije izreklo glede nedopustnosti trditve, ki je bila prvič navedena v repliki, in sicer, da tožeči stranki za obdobje od 1. januarja do 16. marca 2015 ni bila dodeljena nobena točka. Ker torej iz preučitve prvega razloga izhaja, da Evropsko sodišče po 16. marcu 2015 tožeči stranki ni bilo dolžno dodeliti točk, tudi s točkami, dodeljenimi za obdobje od 1. januarja do 16. marca 2015, ne bi mogla doseči praga za napredovanje, zato je treba to trditev vsekakor zavrniti kot neupoštevno.

Tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev načel enakega obravnavanja in enotnosti evropske javne uprave

45 Tožeča stranka na prvem mestu trdi, da je Sodišče Evropske unije s tem, da zanjo ni izvedlo napredovanja zaradi njene premestitve v Parlament, dejansko onemogočilo njeno sodelovanje v napredovalnem obdobju 2015, s čimer je bilo kršeno načelo enotnosti evropske javne uprave in njena upravičenost do kariernega napredovanja. Na drugem mestu zatrjuje, da je bilo s to zavrnitvijo napredovanja kršeno tudi načelo enakega obravnavanja, ker naj bi bila zgolj zaradi premestitve obravnavana drugače od svojih sodelavcev, ki so bili v letu pred njeno premestitvijo v enakem položaju kot ona.

46 Sodišče Evropske unije, prvič, odgovarja, da načelo enotnosti evropske javne uprave ne pomeni, da morajo institucije enako izvajati diskrecijsko pravico in da njegova posledica ne more biti, da neka institucija sprejema odločitve na področju napredovanja tako, da krši člen 45 Kadrovskih predpisov. Drugič, poudarja, da bi morala – ker pomeni obveznost, da se opravi primerjalna ocena uspešnosti, določena v členu 45 Kadrovskih predpisov, izraz načela enakega obravnavanja – zavrnitev tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 45 Kadrovskih predpisov, pripeljati do zavrnitve očitka o nespoštovanju načela enakega obravnavanja. Dodaja, da je položaj tožeče stranke – čeprav je bil leta 2014 enak položaju njenih kolegov v instituciji – leta 2015 zaradi njene premestitve v Parlament bistveno drugačen.

47 Prvič, opozoriti je treba, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso z načelom enakega obravnavanja zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno (sodbi z dne 9. oktobra 2008, Chetcuti/Komisija, C-16/07 P, EU:C:2008:549, točka 40, in z dne 9. februarja 1994, Lacruz Bassols/Sodišče, T-109/92, EU:T:1994:16, točka 87).

48 Prav tako je v skladu z ustaljeno sodno prakso primerjalna ocena uspešnosti iz člena 45 Kadrovskih predpisov izraz načela enakega obravnavanja (glej sklep z dne 8. oktobra 2015, Nieminen/Svet, T-464/14 P, EU:T:2015:787, točka 38 in navedena sodna praksa).

49 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da to načelo ni bilo kršeno, glede na to, da se je položaj tožeče stranke leta 2015 razlikoval od položaja drugih uradnikov Sodišča Evropske unije, pri katerih je bil pred napredovanjem opravljen predhodni primerjalni preizkus. Tožeča stranka je bila namreč drugače kot drugi uradniki v napredovalnem obdobju premeščena v drugo institucijo. Tako je moralo biti obdobje, ki ga je upoštevalo Sodišče Evropske unije za primerjalno oceno uspešnosti tožeče stranke in njenih kolegov iz iste institucije za dodelitev točk za napredovanje v letu 2015, omejeno na obdobje od 1. januarja do 15. marca 2015. Zato ni pomembno, da je bila tožeča stranka – kot trdi sama – v enakem položaju kot njeni sodelavci, ki so bili leta 2014 prav tako uradniki Sodišča Evropske unije, še zlasti zato, ker tožeča stranka sploh ne trdi, da je bila pri dodelitvi točk za napredovanje za leto 2014 diskriminirana. V odgovor na trditve o nevarnosti arbitrarnega ravnanja pri določitvi datuma premestitve med institucijami in zlorabo pooblastil je mogoče dodati, da ta nevarnost ni z ničemer

utemeljena ter da je vsekakor v veliki meri omejena z ukrepom *prorata temporis* in dejstvom, da pobudo za premestitev poda uradnik in da je za določitev datuma premestitve potrebno soglasje zadevnih dveh institucij.

50 Iz tega različnega obravnavanja, ki temelji na medinstitucionalni premestitvi, tudi ne izhaja kršitev načela enotnosti evropske javne uprave.

51 Drugič, spomniti je namreč treba, da je iz ustaljene sodne prakse sicer razvidno, da v skladu z načelom enotnosti javne uprave, ki je potrjeno s členom 9(3) Amsterdamske pogodbe, za vse uradnike vseh institucij veljajo enotni Kadrovski predpisi in iste določbe (glej v tem smislu sklep z dne 11. oktobra 2012, Cervelli/Komisija, T-622/11 P, EU:T:2012:538, točka 25 in navedena sodna praksa). Vendar tožeča stranka v obravnavani zadevi s trditvijo, da je njena medinstitucionalna premestitev onemogočila njeno sodelovanje v napredovalnem obdobju 2015 zaradi kršitve tega načela enotnosti, Sodišču Evropske unije ne očita, da je uporabilo drugačna pravila kot Parlament, niti *a fortiori* tega, da sta ti instituciji uporabili različna notranja pravila za napredovanje. Očita pa mu, da ni v celoti uporabilo lastnih pravil, zlasti ukrepa *prorata temporis*, kot če bi ostala uradnik te institucije. Tožeča stranka tako s svojimi trditvami Sodišču Evropske unije ne očita, da ni spoštovalo načela enotnosti evropske javne uprave, zato očitka v zvezi z nespoštovanjem tega načela ni mogoče sprejeti.

52 Dodati je mogoče, da bi enako veljalo, če bi bilo treba te trditve razlagati tako, da se z njimi Sodišču Evropske unije očita, da je tožečo stranko oškodovalo zaradi njene premestitve v Parlament.

53 Iz sodne prakse sicer res izhaja, da morajo institucije na eni strani zagotoviti, da premeščanje ne škoduje karieri uradnikov, ki v njem sodelujejo, in na drugi strani, da premeščeni uradniki v okviru napredovalnega obdobja niso oškodovani (glej v tem smislu sodbi z dne 3. oktobra 2000, Cubero Vermurie/Komisija, T-187/98, EU:T:2000:225, točki 68 in 69, ter z dne 18. septembra 2013, Scheidemann/Komisija, F-76/12, EU:F:2013:132, točka 29). Prav tako je mogoče ugotoviti, da bi tožeča stranka dosegla prag za napredovanje 1. julija 2015, kar bi ji omogočilo uvrstitev na seznam uradnikov, ki lahko napredujejo, če bi ostala uradnik Sodišča Evropske unije in če ji Parlament ne bi zagotovil napredovanja v razred AD 10 šele 1. januarja 2016.

54 Vendar je po eni strani Sodišče Evropske unije v več sodbah poudarilo pomen avtonomije vsake institucije kot delodajalca in zavrnilo trditve, ki izhajajo iz enotnosti evropske javne uprave. Iz tega sledi, da uradnik, ki je bil premeščen v neko institucijo, ne more zahtevati uporabe istih pravil, kot so tista – ugodnejša – v njegovi matični instituciji, da bi dokazal, da je bil zaradi svoje premestitve oškodovan pri napredovanju (glej v tem smislu sodbo z dne 5. julija 2011, V/Parlament, F-46/09, EU:F:2011:101, točka 135 in navedena sodna praksa).

55 Vsekakor po drugi strani iz prav tako ustaljene sodne prakse izhaja, da s Kadrovskimi predpisi ni zagotovljena pravica do napredovanja, in to niti uradnikom, ki izpolnjujejo vse pogoje za napredovanje, med njimi pogoj, da je dosežen prag za napredovanje (glej sodbo z dne 31. maja 2005, Dionyssopoulou/Svet, T-284/02, EU:T:2005:188, točka 19 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu sodbo z dne 14. julija 2011, Praskevicius/Parlament, F-81/10, EU:F:2011:120, točka 51). Z dodelitvijo točk za napredovanje se namreč ne opredeli dokončno stališče institucije po koncu postopka napredovanja, saj OI ohrani svojo diskrecijsko pravico in ni vezan ne na točke za napredovanje, ki so jih dodelili direktorji ali vodje služb, ne na referenčni prag in tudi ne na mnenje skupnega odbora za napredovanje (v zvezi s sistemom Sodišča Evropske unije za napredovanje glej sodbo z dne 11. decembra 2003, Breton/Sodišče, T-323/02, EU:T:2003:340, točki 48 in 50). Zato iz dejstva, da bi tožeča stranka 1. julija 2015 dosegla prag za napredovanje, če bi ostala uradnik na Sodišču Evropske unije, ni mogoče sklepati, da bi tega dne nujno imela pravico do napredovanja. Prav tako iz tega ni mogoče sklepati, da je prišlo zaradi njene premestitve do zamude pri napredovanju in zato do oškodovanja tožeče stranke. Drugi tožbeni razlog je torej treba zavrniti.

56 Zato je treba zavrniti tudi predloge za razglasitev ničnosti.

Odškodninski zahtevki

57 Tožeča stranka zahteva povrnitev premoženjske škode, ki naj bi jo utrpela zaradi nezakonitega ravnanja, navedenega v okviru dveh tožbenih razlogov, ki ju navaja v podporo predlogom za razglasitev ničnosti. Pojasnjuje, da premoženjska škoda, ki jo je utrpela, načeloma pomeni razliko med osebnimi prejemki, ki bi jih prejela med 1. julijem in 31. decembrom 2015, če bi bila 1. julija 2015 razporejena v razred AD 10, in osebnimi prejemki, ki jih je dejansko prejela med 1. julijem 2015 in 1. januarjem 2016, to je datumom, ko je bila dejansko razporejena v razred AD 10. Poleg tega trdi, da ji je škoda nedvomno nastala prav zaradi zgoraj navedenega nezakonitega ravnanja Sodišča Evropske unije. Tožeča stranka v repliki navaja, da bi bilo treba njeno retroaktivno napredovanje 1. julija 2015 upoštevati za določitev datuma njene premestitve v stopnjo 2 razreda AD 10.

58 Sodišče Evropske unije meni, da je treba odškodninski zahtevek tožeče stranke zavrniti. Prvič, tožeča stranka naj ne bi opredelila obsega svojega zahtevka, ampak naj bi se omejila na opis domnevnih posledic, ki bi jih bilo treba izpeljati iz morebitne sodbe o razglasitvi ničnosti. Drugič, odškodninske zahtevke naj bi bilo treba zavrniti, če so – tako kot v obravnavani zadevi – tesno povezani s predlogi za razglasitev ničnosti, ki bi jih bilo prav tako treba zavrniti kot neutemeljene. Tretjič, zatrjevana škoda naj ne bi bila gotova, ker naj bi bila dodelitev osebnih prejemkov iz odškodninskih zahtevkov tožeče stranke dejansko odvisna od posledic, ki bi jih moralo izpeljati Sodišče Evropske unije iz morebitne sodbe o razglasitvi ničnosti.

59 Spomniti je treba, da je v okviru odškodninskega zahtevka, ki ga vloži uradnik ali uslužbenec, nepogodbena odgovornost institucije za njeno nezakonito ravnanje odvisna od izpolnitve vseh pogojev, to je nezakonitosti ravnanja, ki se očita zadevni instituciji, resničnosti škode ter obstoja vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in navedeno škodo. Če eden od pogojev ni izpolnjen, je treba tožbo zavrniti v celoti, ne da bi bilo treba preučiti druge pogoje za obstoj nepogodbene odgovornosti (sodbi z dne 1. junija 1994, Komisija/Brazzelli Lualdi in drugi, C-136/92 P, EU:C:1994:211, točka 42, in z dne 17. maja 2017, PG/Frontex, T-583/16, neobjavljena, EU:T:2017:344, točka 97).

60 V skladu z navedbami Sodišča Evropske unije je namreč treba opozoriti, da odškodninski zahtevki temeljijo le na nezakonitem ravnanju, ki naj bi izhajalo iz utemeljenosti dveh razlogov v podporo predlogom za razglasitev ničnosti. Ker sta bila ta razloga zavrnjena, ni izpolnjen pogoj, ki se nanaša na nezakonitost ravnanja, zato je treba odškodninske zahtevke zavrniti. Vsekakor pa bi jih bilo treba zavrniti kot preuranjene, in to četudi bi bil v obravnavani zadevi izpolnjen pogoj, ki se nanaša na nezakonitost, ker razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe kot posledica te nezakonitosti ne bi pomenila, da je tožeča stranka imela pravico do napredovanja (glej v tem smislu sklep z dne 3. maja 2017, De Nicola/EIB, T-71/16 P, neobjavljen, EU:T:2017:307, točka 24 in navedena sodna praksa; glej tudi točko 55 zgoraj).

61 Iz tega sledi, da je treba obravnavano tožbo zavrniti v celoti.

Stroški

62 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogom Sodišča Evropske unije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. RL se naloži plačilo stroškov.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 14. decembra 2017.

Podpisi